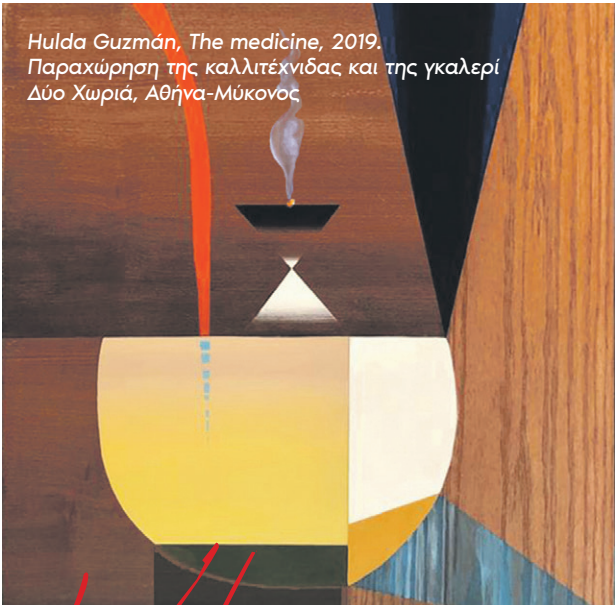

Hulda Guzmán, *The medicine*, 2019.
Παραχώρηση της καλλιτέχνης και της γκαλερί
Δύο Χωριά, Αθήνα-Μύκονος

Hulda Guzmán

Παράλληλα με τη συμμετοχή της στο εθνικό περίπτερο της χώρας της στην Μπιενάλε της Βενετίας, η Δομινικανή καλλιτέχνης μας συστήνει τη δουλειά της σε ένα νέο χώρο τέχνης στο Ψυχικό

Hulda Guzmán, *Agua sabrosa*, 2019. Παραχώρηση της καλλιτέχνης και της γκαλερί
Δύο Χωριά, Αθήνα-Μύκονος

Σε συνάντηση με τη φύση στην τέχνη και τη ζωή

Η παραστατική ζωγραφική είναι το κύριο εκφραστικό σας μέσο. Γιατί;

Η παραστατικότητα εκφράζει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Βιώνουμε μια διάσταση που παρουσιάζεται μέσα από τους νόμους του χώρου και του χρόνου και επεξεργαζόμαστε ιδέες δημιουργώντας ιστορίες. Αντιμετωπίζουμε καταστάσεις με αρχή, εξέλιξη και τέλος κι έτσι διαχειριζόμαστε τη ζωή. Για μένα είναι φυσικό να αναπαριστώ τους ανθρώπινους προβληματισμούς με τον ίδιο τρόπο μέσω της τέχνης. Η εξάσκηση στην απεικόνιση φυσικών στοιχείων οδηγεί στην παρατήρηση λεπτομερειών, υφών, χρωμάτων, σχημάτων και ρυθμών και δημιουργεί μια νέα σχέση με ό,τι απεικονίζεται. Έτσι ανακαλύπτουμε την ομορφιά και την ευφυΐα της φύσης, ενώ η ίδια παραμένει τόσο μυστηριώδης.

Επιπρόσθετα, η παραστατική ζωγραφική μου επιτρέπει να «παίζω» με διαφορετικές μορφές τέχνης – όπως το αρχιτεκτονικό σχέδιο ή την τοπιογραφία –, ενώ με όχημα την πηγή της αφήγησης οδηγώ τον θεατή σε μια ψυχολογική θεώρηση των θεμάτων. Στα αφηρημένα έργα υπάρχει μια καθαρά φιλοσοφική και υπαρξιακή προσέγγιση. Προσδοκώ να βρω τα εσώτερα μέσα ώστε να μην βασίζομαι μόνο στην παραστατικότητα για την έκφραση των βαθύτερων προβληματισμών μου, υπερβαίνοντας περιορισμούς και επιτυγχάνοντας νέες προοπτικές.

Με ποιους τρόπους εμβαθύνετε στη ζωγραφική εξιστόρηση;

Για πολύ καιρό, η αφήγηση μίας ιστορίας σε μία μοναδική εικόνα ήταν η κύρια πρόκληση. Το καλύτερο εργαλείο μου υπήρξε η παραμόρφωση του χώρου και της κλασικής προοπτικής, σαν να χρησιμοποιείς έναν ευρυγώνιο φακό. Μου αρέσουν οι «απλές» και εξηγηματικές αναπαραστάσεις, στις οποίες

θυσιάζεται η ρεαλιστική απεικόνιση για χάρη της αφήγησης, του σχεδιασμού και της χειρονομίας. Η συνύπαρξη αντιθετικών μοτίβων στοχεύει να ενσωματώσει στο έργο και να φέρει στην οπτική αντίληψη του θεατή διαφορετικές διαστάσεις και επίπεδα ύπαρξης που διαμορφώνουν τη ζωή και τα οποία δεν παρατηρεί το ανθρώπινο βλέμμα.

Ο ερωτισμός και ο εξωτισμός της φύσης είναι δυνατές έννοιες της αφήγησής σας. Πώς αντιλαμβάνεστε αυτές τις ιδέες;

Η σειρά έργων με σκηνές τροπικού Κάμα Σούτρα προσεγγίζει τον ερωτισμό με ευεργετικούς συνειρμούς, σε αντίθεση με τις ιδέες που συνήθως αποδίδονται σε αυτό από το Δυτικό κόσμο. Οι ταοϊστές δημιουργήσαν ερωτικούς ζωγραφικούς πίνακες με σκοπούς εκπαιδευτικούς και για αυτό είναι απερίφραστα ανθρώπινοι. Δημιουργήθηκαν πάνω σε ξύλο, υλικό που χαρακτηρίζεται από ζωντάνια και αισθαντικότητα και προσδίδει τα χαρακτηριστικά της φυσικότητας και της απτότητας και στις σκηνές των έργων.

Στα έργα που δείχνετε στην Αθήνα παρατηρείται η σύνδεση με την άγρια φύση και τα βασικά στοιχεία της ζωής. Πόσο σημαντική είναι για εσάς η βιωματική ερμηνεία των έργων;

Στην τελευταία σειρά έργων ενδιαφέρομαι για τη βιωματική ερμηνεία, επιδιώκοντας να μην προσφέρω μια «αντικειμενική» περιγραφή παρά να προκαλώ μια εντύπωση στον θεατή και μέσω αυτής να έρχονται στο προσκήνιο ιδέες του έργου. Στα έργα *Agua sabrosa* και *Pachamama*, για παράδειγμα, η απεικόνιση είναι πιο αφηρημένη γιατί επικεντρώνομαι στο συναίσθημα που μου γεννούν οι τόποι. Σκοπός μου είναι ο θεατής να βιώσει παρόμοια συναισθήματα, να έχει μια υπο-

συνείδητη, ενστικτώδη αντίδραση που να πυροδοτείται από τα χρώματα, την κίνηση, το φως και το παιχνίδι των επιπέδων που δημιουργούν την υφή της βροχόπτωσης. Παράλληλα, η ζωγραφική σε επιφάνεια ξύλου προσφέρει κάτι ενστικτώδες: είναι ένα υλικό που αντιδρά διαφορετικά ανάλογα με τις περιβαλλοντικές συνθήκες, ενώ στα σημάδια του εγγράφεται η διαδρομή του.

Τα έργα σας αντανakλούν χαρακτηριστικά της ζωής του Άγιου Δομίνικου. Ποια στοιχεία του τόπου σας εμφανίζονται περισσότερο στο έργο σας;

Τα έντονα χρώματα. Παρότι αισθάνομαι κάποιες φορές την επιθυμία να αντισταθώ σε αυτό, τελικά χρησιμοποιώ τα λαμπερά χρώματα του τροπικού παραδείσου. Ακόμα επισημαίνω το δι-αρκές καλοκαίρι της χώρας μου: τον ήλιο και τη ζωντάνια των τροπικών φυλλωμάτων.

Τα τελευταία χρόνια, η σύγχρονη τέχνη από την Καραϊβική είναι το αντικείμενο μεγάλων εκθέσεων, προγραμμάτων και residencies. Τι σημαίνει αυτό το ενδιαφέρον και ποια τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτής της σκηνής;

Η εικαστική σκηνή στην Καραϊβική είναι ποικιλόμορφη: κάποιοι καλλιτέχνες σχετίζονται με την κουλτούρα της περιοχής και το μετα-αποικιακό φορτίο, ενώ άλλοι προτιμούν μια πιο παγκόσμια ή προσωπική προσέγγιση. Προσωπικά, χαίρομαι που αποτελεί σημείο προσοχής και της προσφέρονται περισσότερες ευκαιρίες. Τώρα υπάρχει για την κουλτούρα μας η προοπτική να εκτιμηθεί για την αξία και τα διακριτά γνωρίσματά της.

➡ Χάρις Κανελλοπούλου

Hulda Guzmán, Self Care – Self Sabotage / Γκαλερί Δύο Χωριά, Αθήνα